

R.J.H. Bijman

De Segrijn & Sotalia Boeken 1

De Anumoria initiatie

ZILVER
BRON

Opgedragen aan:

Helen Bijman – Robben
★ 22 oktober 1924 † 3 mei 2010

en

Sylvia Bijman
★ † 1965

'De natuur wil dat bijen moeten samenwerken om te overleven.

Daarvandaan beschikken ze instinctmatig over maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel.

Toch kennen ze grondwet noch wetgeving,

Politie noch maatschappelijke opvoeding, religie noch moraal.

Omdat het in haar natuur ligt overleeft de hele kolonie.

De mens beschikt over een grondwet, een verfijnd rechtssysteem en een politieapparaat.

Hij heeft godsdienst, een opmerkelijke intelligentie en een groot hart om te beminnen.

Hij beheert een schat aan buitengewone kwaliteiten.

Maar in de praktijk vrees ik dat we onderdoen voor die kleine insecten.

In bepaalde opzichten zijn wij mensen armer dan de bijen.'

De veertiende Dalai Lama

'Als water ander water ontmoet volgt er geen begroeting maar een vereniging.'

Swami Prajnanpad

'Jaws was never my scene.'

Freddy Mercury - Queen

'Ik zocht een moeder en een vader en vond de nacht en de zee.'

Kahlil Gibran – Libanees tekenaar en schrijver (1883-1931)

DEEL I

ONTDEKKINGEN

Hoofdstuk 1

Water

Tom Segrijn had twaalf vingers. Zes aan iedere hand. Met zijn voeten kon hij ook tot twaalf tellen. Volgens zijn moeder was het de gewoonste zaak van de wereld bij alle mannen aan zijn vaders kant. Toch was het helemaal niet zo normaal. Alleen als je met je vingers tot tien kon tellen dan hoorde je er pas echt bij.

Gelukkig vielen zijn extra vingers niet op. Ze werden pas zichtbaar op het moment dat hij het toeliet. Iemand's hersenen moesten dan natuurlijk nog wel even meewerken, want alles wat het brein niet kent wordt gewoonweg niet gezien.

Zijn hele leven deed Tom zijn best om zijn handen en voeten uit het zicht van nieuwsgierigen te houden. Zelfs zijn beste vriendin Shantea was het nog steeds niet opgevallen. Hij was er maar wat blij mee. Het laatste wat hij wilde was, dat ze op school haar grote mond voorbij praatte en zijn vreemde uiterlijke kenmerken onder de aandacht bracht. Op het gymnasium werd je al gauw voor het minste of geringste gepest door een select groepje foute gasten. Je werd gelijk uit de groep gestoten alsof je de meest afgrijselijke ziekte onder de leden had, om tot aan het einde van je toch al vervelende schooltijd als pispaaftje te fungeren voor iedereen die zin had om je te pesten.

Hij dacht gelijk aan Jennyfer Bakker. Zij had bewust gekozen voor een leven buiten de massa van de school. Een siddering van ongeloof ging over zijn gevoelige

huid. Hij verloor bijna de macht over zijn fietsstuur.

Na een zware schooldag bracht zijn dagelijkse ritje op zijn Magno Bike hem altijd weer tot zichzelf. Met meer dan veertig kilometer per uur reed hij geluidloos door de straten. De windvlagen lieten zijn haren wapperen, terwijl hij van het ene naar het andere autoluwe wooneiland reed. Vlakbij zijn huis kneep hij hard in zijn remmen, waardoor hij piepend tot stilstand kwam. Zijn brede achterband liet een zwart rubber spoor op straat achter. 'Remsporenkunst' noemde Shantea het.

Hij reed een grindpad op. Links van hem was een gazonnetje met een vijver waar grote, oranje vissen in zwommen. Hij zette zijn fiets onder een afdakje.

Hij stapte af en bleef nog even vol trots naar zijn fiets kijken. Zijn vader Johan had de fiets zelf ontworpen en speciaal voor hem gemaakt. Het was het beste cadeau ooit. Het frame was van triamant. Johan had de ijzersterke koolstofverbinding ontdekt toen hij zelf een tiener was. Het was onverwoestbaar als diamant, maar toch was de fiets erg licht.

Tom vond alleen de adembenemende snelheid waarmee het racemonster zich voortbewoog belangrijk. Shantea had eenzelfde scheurijzer voor haar verjaardag gekregen. Een glimmende rode, met oranje en gele vlammetjes erop geschilderd. Hij pakte zijn rugzak van het haakje onder het stuur en zag hoe donkere wolken zich boven hem hadden samengepakt. Het interesseerde hem niet. Hij had belangrijkere zaken aan zijn hoofd dan het weer.

Hij opende de voordeur, liep naar binnen en smeede de deur achter zich dicht. Het begon buiten te gieten alsof het maanden niet had geregend. Dikke druppels kletterden met veel geweld tegen de ramen.

Hij negeerde het geratel, stampte de hal binnen, gooide zijn rugzak in een hoek, blies met een zucht

de blonde lok voor zijn ogen weg en slenterde naar de keuken. Zijn moeder stond aan het fornuis en was bezig met het avondeten. Hij trok een stoel weg van de eettafel, plofte neer en legde zijn voorhoofd op zijn armen.

“Hoe was je dag?” vroeg zijn moeder, Risa, opgewekt, terwijl ze opkeek van haar pannen. “Was het echt zo zwaar?”

“Mmm,” antwoordde hij gedempt. Met half gesloten ogen keek hij naar haar op.

“Wat is er dan gebeurd, lieverd, wat zo erg is?” vroeg ze, terwijl ze geconcentreerd in een pan bleef roeren.

“Als je het echt wilt weten: we hebben vandaag voor het eerst een confrontatie gehad met Hari de roomboterpiemelaar.”

“Tom!” Ze keek geërgerd over haar schouder. “Ik wil zulke woorden niet horen. Begrepen?”

“Sorry, mam. Maar het woord past zo goed bij die pestkop.”

“Je bedenkt maar mooi een andere naam,” zei ze streng.

“Is ‘etter’ goed?” Ze knikte en hij vervolgde zijn verhaal. “Hari de etter heeft Shantea op alle sociale media zwart gemaakt. Hij heeft haar een hoer genoemd en nu verspreidt hij allerlei leugens over haar en haar ouders.”

“Wat verschrikkelijk. En nu?”

“Tja. Goede vraag.”

Zijn moeder draaide het gas uit, goot twee bekers vol, liep naar de eettafel en nam naast hem plaats. Een beker chocolademelk walmde zoetgeurend voor zijn neus. Haar eigen mok hield ze stevig vastgeklemd tussen slanke handen. Hij nam een slokje en voelde meteen hoe de chocolademelk zijn tong brandde.

“Ik voel me zo machteloos door al die leugens,” zei hij. Met een klap zette hij de beker voor hem op tafel. “Je kan er zo weinig aan doen. Iedereen gelooft alles wat er op internet wordt geschreven. Probeer maar eens uit te leggen dat Hari een leugenaar is. Ze zijn veel te bang voor hem.” Hij staaarde naar zijn vingers en mompelde: “Als ze maar geen wraak gaat nemen op Hari Kanarie.” Hij schudde vertwijfeld zijn hoofd. “Het hele jaar hebben we geen enkel probleem met malle Hari en juist in de laatste spurt naar de drie S-en komt Hari op het lumineuze idee om Shantea als slachtoffer te gebruiken voor zijn gemene, leugenachtige praktijken. Wat is ie dom!”

“Wat zijn de drie S-en?” Zijn moeder nam een slok.

“Sjon, Sjee en Sjokolade-ijs.”

Risa lachte zo hard dat de chocolademelk bijna uit haar neus kwam.

“En nu is het officieel,” klaagde Tom. “Hari is zo gek als een deur. Shantea is echt de laatste die je moet fokken. Ik hou de komende weken mijn hart vast. Ze gaat hem levend villen.”

“Niet meteen zo hard van stapel lopen. Ze is een verstandige meid. Net als jij wil ze de laatste weken in alle rust doorkomen.”

“Ik help het je hopen.”

“Anders moet ik maar eens een hartig woordje met de vader van Hari spreken.” Tom herkende de stem van zijn vader meteen, ook al kraakte die als te vaak gedraaid vinyl. Johan stond tegen de deurpost geleund.

“Pap,” schreeuwde Tom, terwijl hij opstond en in zijn armen dook. Zijn vader was drie maanden op zee geweest en Tom verheugde zich dan ook enorm op een weekend vol spannende zeemansverhalen en balletje trappen in de tuin.

“Hartelijk gefeliciteerd met je vijftiende levensjaar.”

“Dank je. Hoe lang ben je al terug?” vroeg hij, terwijl hij de grootste glimlach uit zijn collectie gezichtsuitdrukkingen om zijn mond vormde.

“Sinds vannacht. Ik heb een paar uurtjes slaap ingehaald na veel te lange nachten met zwaar weer. Nu ben ik lekker vier weken thuis bij jullie.”

Toms glimlach smolt weg. “Maar dan ga je weer weg als mijn zomervakantie net begint.”

Johan lachte. “Klopt helemaal. Niet meteen zo zwartgallig doen, hoor. Ik heb een heel leuk voorstel voor Shantea en jou. Jullie kunnen het onmogelijk weigeren.”

Ze dekten samen de tafel. Het bleek dat Johan vier extra handen nodig had om zijn bergingsschip de *Meissa* een nieuw likje verf te geven. Daarnaast waren er nog allerlei andere onderhoudsklusjes te doen op de scheepswerf waar het schip op de helling was getrokken. Johan zei dat hij daarbij meteen aan de kinderen moest denken.

“Dat is nog niet alles. Aan het begin van de zomervakantie zal ik jullie als vergoeding voor het harde werken trakteren op een vliegreis naar Singapore, waar we aan boord gaan van mijn schip. Vandaar begint onze reis pas echt, want dan varen we naar Manilla.”

Tom kreeg geen geluid meer uit zijn keel. De woorden van zijn vader waren de meest avontuurlijke die hij ooit had gehoord. De laatste vakantie met zijn ouders was toen hij vijf was. Ze voeren toen langs de fjorden van Noorwegen.

Ze namen aan tafel plaats en Tom nam een grote slok water. Risa haalde haar hand door zijn haar. Iets wat hij sinds zijn tiende niet echt meer kon waarderen.

“Nu komt nog het mooiste,” zei Johan. Hij maakte roffelgeluiden op de tafel om de spanning op te bouwen.

“Nog meer?” vroeg Tom opgewonden, terwijl hij probeerde zijn haar weer fatsoenlijk te krijgen.

“Nadat we nieuw proviand en een extra bemanningslid aan boord hebben genomen, varen we door naar de Marianen Archipel, waar we een oud schip op de bodem van de oceaan moeten vinden en bergen. Zie het allemaal maar als mijn verjaardagscadeau voor jou en Shantea. Zij is tenslotte ook snel jarig.” Johan keek zijn zoon onderzoekend aan. “Is alles wel goed met je? Je lijkt wat afwezig.”

Tom schudde zijn hoofd en zuchtte. “Ik ben er helemaal van achterstevoren.”

“Van ondersteboven, bedoel je zeker?” verbeterde Johan hem.

“Eh, wat? Ja. Zeg ik.”

“Zo, jongens. We kunnen eten,” zei Risa.

“Mmm, gevulde kalkoen met saus en gepofte aardappeltjes met zure room,” zei Johan. Tom kon geen woord uitbrengen. Verdoofd kauwde hij zijn eten.

“Voordat ik het vergeet, pap. Kun je na het eten even kijken naar de douche? Onder een slap straaltje douchen is echt geen pretje.” Tom at snel weer verder, hoewel hij zag hoe zijn ouders hem met opgetrokken wenkbrauwen aanstaarden.

“Hoelang douche jij je nu al?” vroeg Johan.

“Sinds mijn verjaardag, afgelopen weekend.” Tom keek op van zijn bord. “Hoezo?”

Johan begon te glunderen en keek gelukzalig naar Risa.

“Ik vind het fantastisch dat je na tien jaar angst voor water weer onder de douche durft te stappen.” Johan stond op en liep naar de koelkast.

“Hm,” was het enige dat Tom zei.

“Laten we een goed flesje Chardonnay openmaken. We hebben zo te horen nogal wat te vieren.”

Tom wilde net vragen wat er naast zijn verjaardag nog meer te vieren viel, toen zijn Cyclops in zijn oor begon te mekkeren. Op tafel begon het bijbehorende toetsenbordje te brommen als een bezige bij. Hij tikte op het zwarte display, dat door zijn aanraking in een kleurrijk beeldscherm veranderde.

Een horizontaal glazen staafje, dat bevestigd zat aan de oorhouder, bewoog razendsnel naar beneden en plaatste zich precies voor Toms oog. Een meter van hem vandaan ontstond een bolvormig scherm boven de keukentafel. Een foto van een norse Shantea verscheen op het scherm, met een rood randje eromheen. De kleur maakte hem direct duidelijk dat het een urgent bericht was. Met een knipoog verdween de foto.

Tom zuchtte lang en diep toen hij Shantea's schorre stem door zijn hoofd hoorde galmen. Het was een voicemail.

"Wat heb ik nou gezegd over dat onding?" Risa keek hem fronsend aan. "Niet aan tafel."

Snel sloot hij het bericht af met een handgebaar.

"Belangrijk nieuws?" vroeg Johan.

"Ik moet nog even weg. Shantea wilde dat ik bij haar langs kwam na het eten om me iets belangrijks te vertellen. Als het maar niet weer over Hari gaat. Ik heb er echt genoeg van." Hij nam zijn laatste hap, stond al kauwend op en liep gehaast de keuken uit.

"Wel om acht uur terug zijn, meneertje," riep Risa hem na. "Het is morgen nog steeds een gewone, doordeweekse schooldag."

"Ik weet het, mam." Als een wervelwind vloog hij het huis uit.

Risa ging op Johans schoot zitten.

"Ik heb je gemist," fluisterde ze in zijn oor.

"Ik jou ook, schatje." Hij sloeg zijn armen om haar

heen en drukte haar tegen zich aan. "Tom is eindelijk vijftien," zei hij. "We hebben hier zo lang op gewacht en nu gaat het echt gebeuren. Eindelijk is zijn water-vrees verdwenen en kunnen we hem alles vertellen."

"Ik weet het," zei ze. Hij voelde hoe moeilijk ze het had en wreef over haar rug. "Was ik wel een goede moeder?" vroeg ze met een iel stemmetje.

"Je bent een fantastische moeder. Het is tenslotte niet eenvoudig om grotendeels alleen een jongen als Tom op te voeden. Zeker tijdens de eerste vijf jaar van zijn leven liet je zien wie je werkelijk bent. Ik ben zo trots op je. Mijn vader en mijn broer zijn ook supertrots op je. Ik weet zeker dat je ouders, waar ze ook mogen zijn, ook heel erg trots op hun kleine meid zijn." Hij bleef haar strelen en voelde hoe haar ribben door de dunne stof van haar blouse staken. Ze keek hem met roodomrande ogen aan. Hij lachte zachtjes en kustte haar op het puntje van haar neus.

"We moeten volgens mijn vader uiterlijk de eerste week van hun vakantie op weg gaan. Ik heb Sid en Moreen al ingelicht, daarom belde Shantea net." Hij staarde naar het keukenraam. "We moeten haar zo goed mogelijk opvangen, zodra die twee hun biezen hebben gepakt en op weg gaan naar Anumoria. Zord heeft ze te hard nodig in zijn eenheid. Ze hebben hun best gedaan als opvang van Shantea, maar het was voor haar niet altijd makkelijk met Moreen als moeder. Zij is een militair in hart en nieren en helemaal niet geschikt om een speciaal haaienmeisje als Shantea te ondersteunen, en Sid al helemaal niet. Ik snap nog steeds niet waarom mijn vader hen heeft aangeraden om de voogdij op zich te nemen."

Risa knikte en liet haar hoofd hangen. "Ik snap het ook niet. Beveiliging is tot daar aan toe, mmaar hier ben ik sinds haar geboorte fel op tegen geweest.

Ik vind het verschrikkelijk wat er vandaag met haar is gebeurd. Kon het echt niet op een andere manier?" Ze keek naar de grond. Hij zette zijn wijsvinger onder haar kin, duwde haar hoofd zachtjes omhoog en kuste haar teder op de lippen.

"Maak je geen zorgen. Het komt allemaal goed. Zodra Sid en Moreen zijn vertrokken nemen we Shantea in huis. Vanaf de zomervakantie gaat alles anders worden."

Tom reed van het Narva-eiland over het bruggetje via het Revaleiland naar het Stennineiland. Bij een rood hoekhuis, dat iets weg had van een enorm kauwgomballenapparaat, reed hij haar straat binnen en zag zijn vriendin al staan. Ze leunde met haar bekende, eigenwijze blik nonchalant voorover op haar eigen Magno Bike.

Hij gaf wat extra gas voordat hij met gierende banden parallel naast haar tot stilstand kwam. "Zo, jongedame, waarom belde je me tijdens het eten?" vroeg hij. "Mijn ma had juist zulke lekkere kalkoen gemaakt." Hij boerde en met een nagel probeerde hij een sliertje vlees tussen zijn voortanden weg te peuteren.

"Zo onsmakelijk." Ze drukte snel haar neus dicht, toen de zure lucht van zijn oprisping haar bereikte.

"Wat?" vroeg hij.

"Eerst een boer laten en vervolgens ook nog uitgebreid tussen je tanden gaan peuteren. Ga je zo ook nog uit je neus eten en een natte scheet laten? Het moet toch niet gekker worden."

"Misschien," antwoordde hij. Ze schudde haar hoofd en ging op de rand van een grote cementen plantenbak zitten. Hij plofte naast haar neer. Ze schoof een stukje bij hem weg.

"Ben je nu eindelijk eens klaar met je gore ongein?"

“Wat ben jij chagrijnig, zeg. Zeker vanochtend met je verkeerde been uit bed gestapt.” Maar hij corrigeerde zichzelf meteen. “Nee, dat klopt niet. Vandaag op school was je juist de ware komiek, zoals ik je ken. Tot het bekend werd wat Hari op internet...” In gedachten sloeg hij zichzelf hard voor zijn hoofd. Waarom moest hij zo nodig over Hari beginnen en opnieuw haar wond openhalen?

Shantea keek hem woest aan. Hij zag dat haar ogen rood waren, alsof ze had gehuild.

“Wat is er toch aan de hand?” Hij begon zich nu echt zorgen te maken. Het meisje naast hem leek nog wel op Shantea, maar het was alsof alle levenslust en plezier uit haar gezicht waren weggezogen. Haar gezicht was asgriuw en donkere kringen lagen onder haar ogen.

“Mijn ouders zijn vorige week gescheiden en vandaag hebben ze het me verteld,” zei ze met een gebroken stem.

Het nieuws kwam aan als een hamerslag. Zijn vermogen om te denken was ineens nergens meer te vinden. Shantea kreeg alleen nog maar droge schorre geluidjes uit haar samengeknepen keel geperst. Tranen stroomden uit haar ogen. Ze zwaaide haar hand langs haar oor en activeerde haar Cyclops. Als een bezetene begon ze te tikken op haar toetsenbordje. Na een paar seconden kwam haar eerste bericht op zijn netvlies binnen.

“Mijn vader gaat verhuizen naar Afrika om op een boorplatform te gaan werken.”

Ping

“Moreen wil dat ik met hem mee ga.”

Ping

“Ze wil me niet meer.”

Ping

“Ik wil hier blijven. Ik wil niet bij je weg.”

Ping

“Wat moet ik in Afrika met al die donkere mensen?”

Ping

“Niemand verstaat me daar en ik versta hen niet.”

Ping

“Ik zal zeker ziek worden door het eten daar of het gore water.”

Ping

“En dan de irritante rotvliegen overal. Ze kruipen zo in je neus en mond, zoals op tv.”

Ping

“Het is daar toch veel te heet.”

Ping

“Ik wil in de winter sneeuwballenoorlogje met je spelen en je vet hard inpeperen.”

Ping

“En dan hebben ze naast vliegjes ook nog grote enge insecten.”

Ping

“Ze kunnen wel tot tien keer groter en tien keer giftiger zijn.”

Ping

“Wat als ik in de nacht wakker word en er staat plotseling een enorme olifant bij mijn bed?”

Ping

“Of nog erger, een roedel hyena's? Ik hoor ze nu al lachen voordat ze me gaan opvreten.”

Ze viel tegen hem aan en begon te huilen. Hij voelde een natte plek op zijn T-shirt verschijnen. Ze veegde haar loopneus af met haar mouw en begon weer te tikken.

Ping

“Kan ik niet bij jullie wonen? Stilletjes in een hoekje op zolder?”

Ping

“Ik zal niemand tot last zijn. Ik zweer het.”

Hij kon ook geen woord meer uitbrengen door haar verschrikkelijke nieuws. Het was alsof hij haar verdriet voelde. Hij was overdonderd door haar intense pijn. Ze ging weer rechtop zitten, nam een zakdoek uit haar jas en snoot een paar keer grondig haar neus. Hij begon te tikken op zijn armbandtoetsenbord.

Ping

“Ik kan het niet geloven. Het lijkt me allemaal zo plotseling,” schreef hij.

Ping

“Vertel mij wat. Geloof me maar als ik zeg dat ze het me niet normaal hebben verteld,” schreef ze terug. Direct vervolgde ze haar tirade.

Ping

“Niet rustig, zoals je zou doen als je iemand iets verschrikkelijks probeert uit te leggen.”

Ping

“Ik had op zijn minst verwacht dat ze mij apart zouden nemen in de woonkamer.”

Ping

“Om me zo goed mogelijk en in alle rust voor te bereiden op de pijn.”

Ze schudde haar hoofd en tranen vlogen alle kanten op.

Ping

“Nee, hoor. Ze gingen gewoon tekeer tegen elkaar als twee wilde honden.”

Ping

“Ze begonnen elkaar voor van alles uit te maken.”

Ping

“Ons avondeten loopt op dit moment vast nog langs de keukenmuur naar beneden.”

Ping

“En wie mag het straks weer opruimen?”

Ping

Ze wees met een strakke vinger naar zichzelf. Hij las het woord "IK!" in haar berichtje. Ineens was het muisstil. Het gekwetter van een ekster in de oude eik, verderop in de straat, leek op mitrailleurvuur.

"Ik moet het wel eerst even aan mijn ouders vragen," stamelde hij. "Maar ze nemen je vast graag in huis. Maar hoe zit het met jouw ouders dan?"

"Hoe bedoel je?"

"Zullen zij ermee instemmen dat je bij ons komt wonen?"

"Mijn ouders kunnen me gestolen worden. Hoor je me? Zeker Moreen. Ik wil haar nooit meer zien. Ze houdt helemaal niet van me. Dat heeft ze nooit gedaan."

Hij voelde hoe haar verdriet in hem begon te groeien en te groeien. Dit had hij op deze manier nog nooit eerder meegemaakt. Het was net of zijn eigen ouders waren gescheiden en hem in de steek wilden laten. Het leek wel alsof hij met haar verbonden was, zoals bij een tweeling. Het enige wat hij kon doen was met haar mee huilen.

"Shantea, jouw ouders houden echt wel van je," snikte hij.

"Echt niet," snotterde ze kwaad terug.

"Echt wel. Ze zijn in de war door deze hele situatie." Hij haalde luidruchtig zijn neus op en voelde zich kwaad worden. Hoe kon hij zich zo beledigd voelen door zijn eigen opmerking?

"Leuke vriend ben jij. Beetje aan de kant van mijn ouders gaan staan."

"Doe niet zo gek, Shantea," zei hij. "Ik ben jouw beste vriend en ik vind het verschrikkelijk wat er met je gebeurd is. Als het met mij was gebeurd, dan verwachtte ik van jou net zo goed steun." Ze hield haar

mond. "Volgens mij kun je vanavond al bij ons slapen. Dan kun je rustig over alles nadenken. Er liggen nog kleren van je bij ons van de vorige week. Goed?" Hij pakte haar bij haar schouders beet, trok haar naar zich toe en drukte haar tegen zich aan. "Ik ga ervoor zorgen dat mijn ouders met jouw ouders gaan praten," fluisterde hij. "Maar eerst moet jij met ze praten. Dan weten ze in ieder geval wat er aan de hand is bij jou thuis."

Ze keek hem stralend aan. "Fijn. Ik wil heel graag bij jullie komen wonen. Wat leuk dat je vader er ook weer is. Het voelt alsof ik vanaf nu een hele nieuwe weg ga bewandelen. Weg uit dit kille leven, dit stenen tijdperk van Sid en Moreen. In mijn dromen was ik nooit hun kind, maar was ik geadopteerd. Eigenlijk was ik een dochter van een prins en prinses. Ik leefde ver hier vandaan in een glazen paleis."

"Ik weet het, Shantea. Je hebt het me al miljoenen keren verteld." Ze hoorde niet wat hij zei en vervolgde haar verhaal.

"Het glom zo mooi als een diamant. Licht scheen door de doorzichtige muren en veranderde het gebouw in een regenboogpaleis. Maar elke keer was de werkelijkheid bij het ontwaken een verschrikkelijke nachtmerrie. Mijn moeder stinkt altijd naar vis van haar baan bij de haven. Mijn vader zal ik missen, ook al zag ik hem zelden of nooit. Gek, hè? Hoe een droom zo echt kan lijken?"

Hij knikte langzaam en leunde voorover op zijn knieën. "Maar je moet ook oppassen wat je met hart en ziel wenst," fluisterde hij. "Het kan zo maar ineens uitkomen."

"Je bent echt mijn beste vriend," zei ze. "Wat zeg ik? Je bent mijn enige vriend. Weet je wel hoe graag ik je mag?" Hij keek verlegen naar de grond. "Weet je wel hoeveel je voor me betekent? Hoeveel je ouders voor

me betekenen? Ik zal dit nooit meer vergeten. Zolang ik leef." Ze legde haar hand zachtjes op zijn schouder en ze keken elkaar recht in de ogen aan.

"Als je me nu gaat zoenen, dan schop ik je hoogst-persoonlijk naar Afrika." zei hij met een glimlach.

"Een kleintje mag toch wel? Je hebt van die heerlijke zachte zoenlippen. Zo vol en donkerroze," zei ze met een overdreven kreunstem. Ze tuitte haar dunne lippen, sloot haar ogen en bewoog tergend langzaam in zijn richting. Hij nam haar op zijn beurt snel in een houdgreep en samen rolden ze lachend over het trottoir.

"Kom, we gaan naar ons huis." Ze lachte naar hem en kustte hem vol op de mond. Hij stond snel op van de grond, veegde zijn vochtige lippen droog, klopte het zand van zijn kleren en wilde haar omhoog trekken. Maar ze weigerde hem een hand te geven.

"Laat mij maar hier in de goot liggen. Dit is mijn slaapplek voor vanavond."

"Doe niet zo mal."

Ze schudde wild met haar hoofd en bleef op het trottoir liggen.

"We hebben vanavond huisgemaakte brownie met sinaasappelijs en slagroom. Je favoriet."

Ze wist niet hoe snel ze van de grond op moest staan. "Waarom zeg je dat nu pas?"

Voordat hij het in de gaten had zat ze op haar eigen M-fiets. "Gaan we nog? Mijn maag verlangt naar het enige positieve lichtpuntje van vandaag. Je moeders brownie met slagroom." Tegelijkertijd reden ze razendsnel de straat uit naar de brug die de woningeilandjes met elkaar verbond.

"Shantea?" vroeg hij onderweg.

"Ja?"

"Hoe wist je eigenlijk dat mijn vader terug was ge-

komen van zijn lange zeereis?"

Na enkele momenten van stilte zei ze: "Kweenie. Mijn zesde zintuig, denk ik. Of ik ben misschien wel een medium geworden door de psychologische klap van de scheiding." Ze lachte.

"Ik ben blij om je weer te zien lachen," zei hij, terwijl hij met een lichte argwaan naar haar bleef staren. Met moeite kreeg hij een glimlach om zijn mond. Ondertussen dacht hij aan de dag van morgen. Zijn eens zo rustige leventje zou veranderen in een hel, want het meisje naast hem ging wraak nemen op een jongen genaamd Hari.

Hoofdstuk 2

Een hele gewone schooldag

Ze kwamen die ochtend vroeger dan normaal aan op school.

“Zo. De leugenaar is er al vroeg bij vanochtend,” zei Shantea. “Zeker in alle vroegte door zijn vader uit bed getrapt.” Nadat ze hun M-fietsen naast de speeltuin tegen een hek op slot hadden gezet, vormde Shantea meteen een trechter met haar handen en schreeuwde: “Hé, Mata Hari. Wat hoor ik? Val je op kleine jongetjes? Dat wordt een liefdesleven van likmevestje.” Andere vroege vogels op het schoolplein begonnen er hard om te lachen. Hun gelach verstomde onder de dodelijke blikken die Hari op hen afvuurde.

Tom wilde Shantea de mond snoeren. Hij zag dat het geen nut meer had. In de verte keek Hari hun kant al op. Zijn moed zakte hem meteen in de schoenen. Hij trok zenuwachtig aan haar mouw. Deze scène had hij zich de vorige dag al helemaal in detail voorgesteld.

“Alsjeblieft. Ik ben veel te moe voor deze shit,” mopperde hij.

“Tom toch. Niet zo bang zijn hoor, het is Hari maar. Onze allerliefste schoolmascotte, die mij een hoer noemt op Facebook.” Ze keek in de richting van Hari. In de verte blafte hij bevelen naar zijn kameraden. Met zijn wijdbeens waggelende tred kwam hij op hen af. Zijn volgelingen liepen even stoer en vol van zichzelf mee in zijn kielzog.

Hari bleef vlak voor haar staan. Hij hield zijn hoofd

dicht bij haar gezicht en snoof als een drugshond. "Het stinkt hier echt verschrikkelijk. Ben je ongesteld of zo?"

"Hoe weet je dat?" vroeg ze. "Laat maar. Ik weet het al. Bloedhonden zoals jij hebben daar nu eenmaal een perfecte neus voor. Heb je je eigen kont al schoon gelikt?"

Hari's gezicht werd zo rood als zijn pet.

"Is Barendje niet zo ad rem vanochtend? Als ik jou was zou ik wat vaker die lelijke pukkelneus van je tussen de boeken steken. Dan word je misschien ook wat beter in het afzeiken."

Precies op dat moment begon het te regenen. Tom realiseerde zich dat het de eerste keer in zijn hele leven was dat hij regendruppels op zijn huid kreeg. Ze voelden aan als kleine speldenprikjes. Hij keek naar zijn hand en zag hoe elke druppel een glanzend plekje op zijn huid achterliet. Alsof er glitterverf op hem neerdaalde. Geschrokken keek hij op naar Shantea en Hari en was opgelucht dat ze niets van zijn verandering hadden gezien.

Hij rende naar het afdak bij de ingang van het schoolgebouw. Shantea bleef tegenover de bullebak staan. Hari boog zich nog verder over haar heen. Zijn gezicht was zo paars als een aubergine.

"Zie je wat je hebt gedaan?" vroeg Tom zenuwachtig. "Hij wil matten. Kom naar binnen. Ik heb geen zin om verkouden te worden." Ondanks de regen en de dreiging voor haar neus bleef ze met haar armen over elkaar staan.

"Zo snel worden we ook weer niet ziek," riep ze naar hem terug, terwijl ze recht in de ogen van Hari bleef kijken. "En waarom kom je niet naast me staan, als een echte vriend? Moet ik dit weer alleen opknappen?"

Tom wilde zich eigenlijk omdraaien en de school

binnenrennen. Een klein, heldhaftig deel in hem hield hem tegen. "Volgens mij maakt het hem niet uit of ik naast je sta of dat ik hier blijf schuilen," riep hij naar haar terug, terwijl hij de schooltas op de grond smeed. Hari keek vuil in zijn richting en riep: "Als ik zo meteen klaar ben met dit sletje hier, dan ben jij aan de beurt, held op sokken."

Tom moest iets heel groots en droogs wegslikken. "Je wordt bedankt, Shantea. Nu wil hij mij ook te pakken nemen."

Hari richtte zijn woeste blik weer op Shantea, die naar hem bleef glimlachen.

"Zo, zie ik het goed?" siste Hari tussen zijn tanden door. "Durf jij me zowaar recht in mijn gezicht uit te lachen? Zal ik je voortanden eens diep in je keel rammen? Dan heb je ook niet zoveel praatjes meer."

De druilerige regen was weer gestopt. Tom klemde zijn kaken op elkaar, pakte zijn schooltas op en liep naar Shantea, terwijl hij Hari en zijn achterban nauwlettend in de gaten hield.

"Luister Hari, het is nog veel te vroeg voor dit gedoe. Ik heb nog helemaal geen koffie gehad," zei hij. De schoolbel galmde over het plein. Tom pakte Shantea bij de schouders vast en trok haar mee naar de school. Hij keek achterom en riep: "Omdat je toevallig de zoon van de directeur bent, kun je niet met alles weggelopen. Er komt een dag dat je terugkrijgt wat je hebt weggegeven."

Shantea stribbelde heftig tegen en deed verwoede pogingen om uit zijn greep te komen. Ze wilde blijkbaar zo snel mogelijk weer terug naar het plein om in elkaar geslagen te worden.

"Wacht maar. Ik pak jullie wel tijdens de pauze," riep Hari hen na.

De lessen gingen onopgemerkt in elkaar over. Tom was allesbehalve kalm en opgelucht. In zijn achterhoofd schreeuwde een paniekerig stemmetje dat de pauze in aantocht was. Hij had een hekel aan agressieve mensen en hij hield al helemaal niet van vechten. Zeker niet met een bullebak als Hari. Hij was allang blij dat hij niet met hem in dezelfde klas zat.

De bel ging voor de volgende les: geschiedenis. Meester Blijmer was in Shantea's ogen de mooiste leraar van de school en ze schoof het niet onder stoelen of banken. Vandaag werd de Tachtigjarige Oorlog behandeld.

"Moet je toch eens voorstellen," fluisterde ze enthousiast, zonder een ogenblik de leraar uit het oog te verliezen. "Je wordt geboren aan het begin van een oorlog en als je dood gaat is het nog steeds oorlog."

Tom wist niets te zeggen en kraste gefrustreerd in zijn schrift. Hij bleef denken aan zijn eigen begrafenis. Hij zag zichzelf al opgebaard in een glazen doods-kist op een witte kar met zes sterke, witte schimmels ervoor, die hem naar zijn laatste rustplaats brachten. Mensen aan de kant van de weg hielden voor hem, gooiden witte rozen naar zijn rijtuig en zeiden dingen als: 'hij was veel te jong' of 'we gaan hem vreselijk missen', maar vooral: 'waarom hij?'

Telkens hoorde hij de dreigementen van Hari door zijn hoofd echoën. Op het blaadje voor hem verscheen een blauwe, monsterlijke hond gekleed in een rafelig T-shirt, waarop het woord 'Hari' stond geschreven. Hij stond tot aan zijn harige dijbenen in het water. Om hem heen dreven afgehakte hoofden en afgerukte ledematen.

"Ik vind de lessen van meester Blijmer zo interessant en leerzaam. Hij gaat altijd zo op in zijn werk. Je zit helemaal in die tijd, als hij er over vertelt."

“Genoeg!” riep hij. In de klas werd het doodstil. Iedereen keek naar hen om. “Sorry.” Hij stak zijn hand op als teken van verontschuldiging. Na een paar keer zijn keel te hebben geschraapt vervolgde meester Blijmer zijn les.

“Zit niet zo te zeuren, trut,” fluisterde hij. “Geef het maar gewoon toe, je bent verliefd op hem. Dan is alles wat hij doet toch mooi en interessant.”

Meester Blijmer stopte met zijn verhaal en keek streng hun kant uit.

“Shantea?”

“Ja, meneer?” Geschrokken keek Shantea op. Haar wangen werden vuurrood.

“Kun je mij vertellen waar ik het over had?” Ze moest opbiechten dat ze niet zat op te letten. Meester Blijmer keek scherp over zijn smalle leesbrilletje heen.

“Tom, schuif jij maar een paar tafeltjes naar voren. Kom hier vooraan naast Jennyfer zitten.”

Daar zat hij dan. Hij kende Jennyfer niet echt. Ze was een eigenaardig type. Hij probeerde naar haar te lachen, maar zag alleen een wipneus met een gouden ring van onder haar lokken uitsteken. Hij hoorde een hese stem door zijn gedachten gaan. Het was die van Jennyfer zelf.

‘Heb ik weer. De hele nacht niet kunnen slapen, een kop als een blok beton, de ergste hoofdpijn sinds jaren, een dikke steenpuist op mijn kont, hartkloppingen in mijn keel, een stinkende adem en precies vandaag komt de leukste jongen van de klas naast me zitten. Uitgerekend naast mij.’

Hoe was het mogelijk dat hij haar gedachten kon horen? Of was het verbeelding? Was het de stress vanwege Hari, die hem parten begon te spelen? Het leek wel alsof ze naast hem zat te schreeuwen. Hij keek om zich heen. De les kabbelde zoals altijd rustig voort. Niemand keek hun kant uit. Iedereen zat ongeïnteres-

seerd mee te lezen in hun boek, waaruit Shantea veel te vrolijk voor zat te lezen over een bloederig slagveld. Hij keek opnieuw verbaasd opzij naar Jennyfer en zag dat zij nog steeds zat zoals hij haar net zag zitten: roerloos, achter een gordijn van haar.

"Zei je wat?" fluisterde hij. Hij kreeg geen antwoord. Versuft keek hij naar zijn boek en probeerde de les te volgen. Weer werd hij afgeleid door de gedachten van Jennyfer.

'Niet meer denken, trut. Straks weet hij nog hoe ik over hem denk.'

Hij keek weer snel opzij. "Wat zei je?" fluisterde hij. "Ik hoorde je duidelijk iets zeggen." Het bleef stil achter het sluike haar. Tot het einde van de les verschool ze zich erachter zonder verder iets te denken.

De middagpauze kwam steeds dichterbij. Alleen de gymles stond nog tussen Hari en hen in. Op weg naar het sportlokaal stootte hij Shantea aan.

"Au. Wat?" Ze keek hem nors aan.

"Doe niet zo kleinzerig, ik moet je wat engs vertellen." Hij keek om zich heen om zeker te zijn dat niemand hem kon horen.

"Wat doe je raar? Ben je opeens een spion geworden?"

"Je mag nooit aan iemand doorvertellen wat ik je nu ga vertellen." Hij keek haar streng aan.

"Tom, jongen. Ik ben je beste en enige vriendin. Mij kun je toch vertrouwen? Ik zal nooit en te nimmer een geheim van jou aan anderen openbaar maken. Trouwens, wie zou er geïnteresseerd moeten zijn in jouw geheimen?"

"Goed. Je weet nog wel dat ik net naast Jennyfer Bakker zat?"

"Ja. Ik ben toch niet achterlijk. Dat was jouw verdiende loon. Moest je mij maar niet afleiden tijdens

mijn meest favoriete les."

"Wat ik je wilde vertellen is dat ik haar hoorde denken."

"Ja, fijn. Goed, hoor. Erg leuk voor je. Kunnen we nu naar gym gaan? Ik heb al zo'n laag cijfer." Ze wilde weglopen.

"Heb je me gehoord, Shantea?" Hij pakte haar arm stevig beet en trok haar terug. "Ik hoorde Jennyfer *denken* naast me. Ik hoorde haar letterlijke gedachten. Volgens haar ben ik de leukste jongen van de klas."

Shantea begon te lachen. "Jennyfer Bakker vindt jou de leukste jongen van de klas?" proestte ze uit. Meteen draaiden alle hoofden in hun richting.

"Shht. Je hoeft het niet meteen van de daken te schreeuwen. Deze roddel heb ik vandaag al helemaal niet nodig. Echt, dit is weer een dag waarop alles fout gaat."

Shantea vouwde haar armen over elkaar.

"Wat bedoelde je precies met dat je haar hoorde denken?"

"Precies zoals ik het zeg. Oké? Ik hoorde haar gedachten en niet via mijn oren." Weer keek hij om zich heen en zag dat ze nu helemaal alleen waren in de gang.

"Hoorde je alleen Jennyfer?" Hij knikte. "Volgens mij zat je te dagdromen."

"Denk je?" vroeg hij.

"Kun je mijn gedachten ook horen dan?" vroeg ze.

"Dat kan toch iedereen. Jouw gedachten gaan alleen maar over meester Blijmer."

Ze keek hem fronsend aan. "Lijkt me wel fantastisch om te horen wat anderen denken. Weet je wel wat je allemaal kunt doen met gedachten lezen?"

Hij schudde zijn hoofd. Hij zat helemaal niet te wachten op andermans gedachten. Hij was al onze-